

baptist.dk

3

2020

Hvad skal jeg i verden

Indhold – Hvad skal jeg i verden?

3 Hvad skal jeg i verden?

– leder

4 Laura fra X Factor

– portræt af Laura Kjærgaard

7 Hvorfor skabte Gud verden?

– om skabelsesteologi

10 Jeg er vejen, sandheden og livet

– men til hvad?

13 Vente lidt endnu

– om at stå tilbage

14 Hvem er du i verden?

– et kig ind i fremtiden

17 Der er altid håb

– om at være plejeforældre

20 Det skal gøre en forskel

– interview med Anders Ladekarl

23 Navne

24 Lys i mørket

– Elizabeth Andersens oplevelse af kald

25 En af de største danske baptister

– mindeord om Knud Wümpelmann

28 Kristian fik hjemlov på Danmarks befrielsesdag

– mindeord om Kristian Sørensen

30 Corona-effekten

– erfaringer fra en nedlukning

32 Mosaik – med Jesus i DNA'et

– portræt af en søsterkirke

34 Menigheder i brand for mission

– om venskabsmenigheder

36 Jesus er ikke interessant!

– klumme

Forsiden:

Isaac Quesada
– Unsplash

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 3, 2020 – 167. årgang

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 4: 2. oktober. Deadline 3. august
Nr. 5: 4. december. Deadline 5. oktober

baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
Følg også bladet på Facebook.

Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Vibeke Dalsgaard, tlf. 2262 8839, sortebaervej5@gmail.com
Jamie Cunningham,
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Renate Zimmermann,
tlf. 6165 2656, ivrezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD: Ole Engel

Hvad skal jeg i verden?

Hvorfor er vi her? Er der lagt planer for os? Fylder vi vores plads i det store puslespil? Udnytter vi vores muligheder? Bliver mulighederne givet til os eller misser vi chancerne? Alle mennesker har eller har haft den slags spørgsmål.

[≡] Renathe Zimmermann

[📷] Isaac Quesada – Unsplash

Der er mange spørgsmål. For nogle dukker spørgsmålet om meningen med livet op med jævne mellemrum livet igennem. Hver enkelt af os bliver nødt til at finde sit eget svar. Nogen tænker, at der ikke er nogen mening, at alt er tilfældigt. Nogle hviler i, at de er skabte i Guds billede. At vi er her, fordi Gud skabte verden i kærlighed og ønskede at dele ud af sin overflod. Andre igen finder helt andre svar.

Vi kan gøre livet besværligt og tungt ved at slå os selv i hovedet med alt det, vi ikke forstår og formår, og vi kan fremstå egoistiske og selvglade, når vi er meget fokuserede på at nyde livet og få flest mulige oplevelser i den tid, vi har.

Guds gave

Artiklerne i dette blad giver os gode bud på, hvad det vil sige at tage imod den gave, som livet er. Vi får opfordringer til at slappe af og nyde,

at Gud har givet os livet i kærlighed. En gave, som vi hele tiden må modtage og give videre i taknemlighed. Jesus bad ikke sine disciple – og dermed os – om at løse uoverkommelige opgaver, men han bad os om at følge sit eksempel og elske vores næste.

Vi kan også blive inspirerede af mennesker, der på forskellige måder lever kærligheden ud og tjener de svageste – enten det er børn i Danmark eller de nødlidende over hele kloden. Vi kan læse om, hvordan kærligheden fra Gud kan give styrke til den, der mister et barn pga. selvmord, og hvordan Gud kan opleves som en klar mavefornemmelse.

Du inviteres hermed til at blive mindet om, hvad Bibelen fortæller om meningen med livet, og til at blive inspireret af andres tilgang til at tjene med kærlighed.

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.900

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 90519 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Laura fra X Factor

Laura Kjærgaard var med i første sæson af X Factor i 2008. Hun siger, at hun ikke har haft trang til at være berømt, men til at synge.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Helle Arensbak

Laura er stadig 12 år efter kendt som Laura fra X Factor. Hun er nu 35 år, lever af musik og er først og fremmest gospel-menneske. Faktisk var det også gospelmusikken og sangen, der ledte hende ind i en bevidst tro på Gud.

Lauras barndom og ungdom

Hun elskede at synge, men gjorde det kun i det pastelfarvede pigeværelse med sit eget publikum. Hun var det 6. medlem af *Spice Girls* – de vidste det bare ikke. Faktisk vidste ingen, heller ikke hendes forældre, at hun kunne synge, før hun kom på efterskole. Hun skulle være klassisk pianist.

»Jeg er blevet mobbet meget i skolen«, fortæller Laura, der har et karakteristisk udseende. Hun er født med Crouzon syndrom, som gør, at hun har nogle lidt anderledes træk i ansigtet. »Jeg var et nemt offer og ret genert. Derfor havde jeg det ikke godt med at stå frem foran andre.«

Da hun var først i 20'erne, havde hun alle-

rede valgt gospel-musikken. Hun sang i Rune Funchs gospelkor i Aarhus Baptistkirke, og da hans mor døde, tog Laura over som dirigent i en periode. »Jeg har lært sindssygt meget af Rune!« Et par år dirigerede de koret sammen og lavede også *Taizé*-gudstjenester.

Hun havde talent, og ved siden af et fuldtidsjob brugte hun masser af tid på musik og sang. »Jeg havde brugt al min energi på at få andre til at shine«, siger hun. Hun var kørt træt, havde en mild depression. »Jeg trængte til at gøre noget godt for mig selv og ville gerne udfordres.«

X Factor eksploderede

Så var der en audition på noget nyt, en afløser for »Stjerne for en aften« og »Scenen er din«, som hun var vokset op med. Ingen kendte X Factor på det tidspunkt. Sammen med veninden Lene Nørrellykke stillede hun op – og kom med.

»Jeg elskede at synge – tænk at kunne stå på en scene og gøre det. Jeg ved, at det 100% ikke var for kendis-faktoren. Men man bliver påvirket. At være med i X Factor er som at leve i en boble. En karrusel – og du er helt

svimmel bagefter. Men det er også en sjov læreplads.«

De første liveshows var i februar 2008. X Factor eksploderede: »Det var virkelig heftigt. Jeg havde mødt så megen modstand. Det var helt vildt fantastisk med så megen medvind. Men medaljen har en bagside. Folk tog billeder af mig uden at spørge om lov. Jeg blev allemandseje. Det stressede mig ret meget. Jeg blev meget selvbevidst – kunne ikke gå i byen uden at tænke over tøj og fremtræden. Der kunne stå i bladene dagen efter »Laura spiste en hotdog på Kongens Nytorv«. Natten havde øjne. Jeg blev helt paranoid.«

Laura blev nummer to. »Folk var vilde med programmet, og jeg fik mere selvtillid, men ikke alt var lige sjovt.«

Meget ensom

Hun siger om de første halvandet år efter X Factor, at hun var meget ensom. »Jeg trak mig for at passe på mig selv.« Andre oplevede det som primadonnanykker. Her var gospel-miljøet hendes redning. »I kirke- og gospel-miljøet fandt jeg tryghed. Her kunne jeg bare være Laura. Jeg fik nok flere medlemmer i mit

» At være med i X Factor er som
at leve i en boble. «

» Det var helt vildt fantastisk med
så megen medvind. Men medaljen
har en bagside. «

»» Jeg trak mig for at passe på mig selv selv. Andre oplevede det som primadonnanykker. ««

være tro mod dig selv. At vinde *X Factor* er kun et punkt på dit CV. Du er mere end det, og du skal bagefter konkurrere med folk som Rasmus Seebach. Og selvom du har sangtalent, er det noget andet at stå på en scene. Måske du bare skal lave din egen *YouTube*-kanal.«

Tv-programmer og sociale medier lægger et pres på os, og vi deltager alle i det pres. *Likes* betyder, at du måske kun lægger filtrerede billeder ud, og det bliver et udstillingsvindue. Så bliver vi kun belønnet for det, vi kan præstere.

»Jeg har lært meget om mig selv og fået et indblik i en verden, der er for de få. Jeg er også blevet mere jordbunden. »Er det studie virkelig ikke større ...?«. Glitter og glimmer tæller ikke mest. Jeg vil gerne bruge min platform til at sætte et positivt aftryk i mig selv og i verden. Jeg er blevet givet en platform, men jeg har et solidt fundament. At være kendt er ikke et solidt fundament. Det er hårdt arbejde.«

Laura fortæller, at troen på Gud er hendes fundament: »Jeg kommer fra et helt almindeligt hjem, er døbt og konfirmeret, men kom kun i kirken til bryllup, dåb og begravelse. Gospelteksterne mødte mig. Jeg måtte søge ind i, hvad det betyder. De kaldte på mig. Min tro kom med gospelmusikken. I *X Factor* gav min tro en ro, før jeg skulle på. Troen har været min rettesnor. Jeg har lært, at min mavefornemmelse er en direkte kanal til Gud.«

den røde løber. Noget andet var vigtigere.«

Det gode var, at Laura turde slippe den faste indtægt og satse på musikken. Siden har hun levet af kor, kurser og enkeltundervisning. Selv her i Corona-tiden har det båret hende

igennem. Også fordi kirker har gjort det fine valg at betale honorar, selvom hun ikke har udført jobbet.

Overfladisk kendis-effekt

Når unge spørger hende om råd, siger hun, at kendis-universet ikke er for alle: »At være kendt kan være ret overfladisk. Hvis det er musikken, der trækker, er der utrolig meget, der vil drive dig i en anden retning. Du skal

→ kor, men der var hjertevarme og rummelighed. Et virkelig fællesskab, som er opbyggende, styrkende, rart og sjovt.

Jeg har tænkt over, hvad der var sket, hvis jeg havde sagt ja til den pladekontrakt, jeg blev tilbudt af *Sony*. Min mavefornemmelse gjorde, at jeg sagde nej. Jeg er sikker på, at Gud fortalte mig, at det skulle jeg ikke. Jeg kunne blive afhængig af anerkendelsen. Det er hult og tomt at hige efter at komme i bladene på

Hvorfor skabte Gud verden?

Ifølge Bibelens skabelsesberetninger skabte Gud verden og så, at »det var godt«. Verden er altså skabt god, men hvorfor Gud overhovedet skaber verden, står mindre klart.

[≡] Johannes Aakjær Steenbuch

[📷] Jeremy Bishop og NASA – Unsplash

klassisk kristen skabelsesteologi i oldkirken blev det efterhånden en udbredt tanke, at verden er skabt god »ud af intet« for at modtage sin tilværelse som gave fra Gud.

Gud skaber, fordi han er god!

Athanasius af Alexandria (ca. 298-373) forklarede, at Gud skabte verden »simplen fordi han er god. Derfor misundte han ikke noget at være til. Gud er treenig og i sig selv en relation af fuldendt godhed og kærlighed. Gud er ikke tvunget til at skabe, men fordi Gud er god, giver Gud sig til at dele ud af sin overflod.

Skaberværkets mangfoldighed vidner om, at det er skabt af en personlig Gud, forklarede Athanasius, for hvis det hele kom af

»Ethvert menneske har uendelig og ukrænkelig værdi – ikke fordi vi har værdi i os selv, men fordi vi er skabt til at tage del i Guds kærlighed.«

et upersonligt princip, ville der ikke være nogen mangfoldighed. Der er ikke noget »formål« med skabelsen, for skabelsen er i grunden sit eget formål. Hvis der er et formål med skabelsen, er det, at verden skal glæde sig over Guds godhed.

Skabt ud af intet

Den kristne skabelsesteologi har på mange punkter ligheder med tidligere opfattelser, der også talte om, hvordan skaberguden glædede sig over skabelsen. Det nye ved kristendommen er tanken om »skabelse ud af intet«. I modsætning til andre skabelsesmyter skal Gud ikke overvinde noget for at skabe, men Gud skaber simpelthen verden ud af intet, da han skaber den ved sit Ord, som vi fx hører det i de første vers i Johannes-evangeliet.

Irenæus af Lyon (ca. 130-200) forklarede det sådan, at Gud ikke havde brug for noget uden for sig selv for at kunne skabe verden. Ordet og Ånden er Guds »hænder«, som han bruger til at skabe verden »ud af intet«.

Skaberværket tager del i Gud

Da Paulus holdt sin berømte tale på Areopagos i Athen, sagde han, at vi lever, ånder og er i Gud.¹ Det forstod mange tidlige teologer

sådan, at skaberværket tager del i Guds virkelighed. Origenes af Alexandria (ca. 184-253) forklarede, at hvis det skabte kunne være til af egen kraft, ville det være guddommeligt på linje med Gud. Men skaberværket kan ikke →

» Hvis der er et formål med skabelsen, er det, at verden skal glæde sig over Guds godhed. «

→ undvære Gud, og det skabte kan derfor kun være til, når det hviler i Gud.

Skaberværket er forskelligt fra Gud, for det er skabt, men det tager samtidig del i alt det gode, som det modtager fra Gud. Alt er godt, såfremt det hviler i Gud.

Tilværelsen er med andre ord en gave fra Gud, som vi aldrig kan gøre til vores ejendom, men som vi hele tiden må modtage og give videre i taknemlighed.

Skabt til at tage del i Guds Ord

Også Gregor af Nyssa (ca. 335-395) forklarede, at Gud skabte mennesket, alene fordi Gud er god. Guds Ord er, forklarede Gregor, »livet selv«, som giver liv til alt levende. Alt skabt tager del i Guds virkelighed, men mennesket tager i særlig grad del i Guds Ord.

Mennesket er, som det hedder i skabelsesberetningen, skabt i Guds billede.² Det kommer til udtryk ved, at vi kan tænke og tale og relatere til hinanden. En anden måde at sige det på er måske, at vi er skabt til at fortælle med på Guds fortælling om vores liv.

At mennesket er skabt i Guds billede ligger til grund for det klassiske kristne menneske-

Johannes Aakjær Steenbuch

- formand for *Teologisk Forum* i Baptistkirken
- ph.d. i patristik, studiet af kirkefædrene
- cand. mag. i filosofi
- tilhører Baptistkirken Bornholm

syn, hvor ethvert menneske har uendelig og ukrænkelig værdi – ikke fordi vi har værdi i os selv, men fordi vi er skabt til at tage del i Guds kærlighed.

Håb om genoprettelse

At verden er skabt ved Guds Ord betyder, at Jesus, som jo er Guds Ord, ikke bare er en biperson i Guds fortælling. Guds Ord er med fra første færd. Verden er skabt ved det samme Guds Ord, som vil føre hele skaberværket til genoprettelse igen, skrev Athanasius. Jesus er verdens frelser, fordi verden er skabt ved ham.

Konkurrerende bevægelser hævdede i oldkirken, at verden var skabt ond. Overfor dem

insisterede kristne teologer på, at verden er skabt god. Kroppens opstandelse er ikke skidt, som kristendommens kritikere hævdede, men et led i genoprettelsen af skaberværkets oprindelige godhed. Frelse handler ikke om at flygte fra verden til ›himlen‹, men om udfrielse fra dødens magt over menneskelivet.

Men hvor kommer det onde så fra?

Det er naturligt at spørge, hvor det onde kommer fra, hvis verden er skabt god. Kristne teologer insisterede på, at det onde ikke har nogen selvstændig eksistens, for alt, der er til, er skabt godt. Det onde må betragtes som fraværet af det gode, et brud på verdens oprindelige godhed.

» Frelse handler ikke om at flygte fra verden til ›himlen‹, men om udfrielse fra dødens magt over menneskelivet. «

Det onde opstår, fordi menneskeheden har vendt sig væk fra livets kilde. Det onde er ikke en del af Guds skaberværk, og intet menneske er skabt til at gå fortabt. De første kristne teologer afviste, at der var mennesker, der var forudbestemt til fortabelse – en opfattelse, der alligevel blev almindelig i senere teologi, herunder den protestantiske.

Hvad gik der galt?

I protestantisk teologi har det været en udbredt opfattelse, at Gud skabte de fleste mennesker til fortabelse for at demonstrere sin magt og strength, men ellers uden nærmere grund. Sådan et gudsbillede har givetvis bidraget til den moderne oplevelse af verden som meningsløs og uden formål.

Her er der meget at lære af oldkirkens teologer: Gud er ikke en fjern, utilregnelig magt, men kilden til alt godt, som arbejder på hele skaberværkets genoprettelse.

» Det onde må betragtes som fraværet af det gode, et brud på verdens oprindelige godhed. «

1 Apostlenes Gerninger kap. 17, vers 28

2 1. Mosebog kap. 1, vers 26

Jeg er vejen, sandheden og livet – men til hvad?

I min ungdom gik jeg rundt med et WWJD-armbånd. ›**What would Jesus do?**‹ – ›Hvad ville Jesus gøre?‹ – underforstået, at Jesus er den rette vej, sandhed og liv. I ham kunne man finde sandheden om alle livets spørgsmål.

›› Jesus kom ikke for at fortælle os, om vi kommer i himmelen. Han kom for at fortælle om gudsriget i verden! ‹‹

»» Det er ok, at
I ikke forstår det
hele lige nu. I skal
blot have tillid. ««

[≡] Christian Bylund

[📷] Linea Elleby Jørgensen og

Christopher Sardegna – Unsplash

Er Jesus vejen til og sandheden om alt, og er Jesus alle livets aspekter? Hvad betyder det overhovedet, at Jesus er vejen?

Hvis jeg leder efter en vej, der skal sikre min økonomi i en Corona-tid, så tror jeg ikke, at Jesus er vejen. Her er økonomiske vismænd nok vejen. Hvis jeg leder efter en medicinsk kur mod Covid-19, så tror jeg heller ikke, Jesus er vejen, men derimod den hær af virologer, der kæmper for at finde en kur.

Med Jesus kom gudsriget til jorden

Men hvis jeg spørger til gudsriget: Hvad betyder budskabet om gudsriget for dig og mig? Og hvordan kan vi som mennesker få del i det? – så hjælper hverken virologer eller økonomer. Det er her, Jesus er vejen, sandheden og livet.

En anden ting, jeg har oplevet, er spørgsmål som: Er Jesus den eneste vej væk fra undergang? Er Jesus den eneste vej til frelse? Jeg véd ikke, hvordan den tankegang opstår. Måske er det for at kontrollere eller begrænse andre? Men den tankegang er problematisk, for sådan hører jeg ikke Jesus' ord i evangelierne. Livet handler ikke om at undgå helvede. Det var ikke det, han kom for at fortælle.

Han kom med en bedre vej i livet. Jesus kom ikke for at fortælle os, om vi kommer i him-

melen. Han kom for at fortælle om gudsriget i verden! Al den tid, Jesus brugte på jorden, blev ikke brugt på at afgrænse gudsriget. Nej, den blev brugt på at invitere alle med. Jesus ekskluderer ikke mennesker. Han møder dem.

Jesus' farvel

Det er afgørende at se Bibelens tekster i deres sammenhæng. Det hjælper ikke at hive et enkelt vers ud og se på det uden at forstå helheden. Så hvad står der inden ordene om, at »Jesus er vejen, sandheden og livet«¹

Står der, at der er få boliger i Guds hus, at der kun er plads til de udvalgte? At Jesus er svaret på alt? At han kan hjælpe i alle tænkelige og utænkelige situationer. At han er den bedste virolog eller investeringsrådgiver? Nej, det læser jeg ikke. – Men hvad står der så?

I kan ikke længere følge med mig

Hvis man læser lidt bagud i teksten, er Jesus i gang med at holde sin afskedstale til disciplene. Jesus véd, at han skal dø, og ligeledes at han skal forrådes af Judas og fornægtes af Peter. Og her er de samlet efter, at Jesus har fortalt om et rige, der er anderledes. Den verden, de lever i, handler om magt og penge. Jesus arbejder på en anden måde. Jesus vasker fødderne på sine venner. Jesus tjener fremfor at herske.

Jesus fortæller disciplene, at der skal komme en tid, hvor han er væk fra dem. En tid, hvor de ikke kan følge efter ham. Jeg tror, det har

Christian Peter Heldgaard Bylund

- cand.theol. fra Aarhus Universitet
- præst ved Tølløse Baptistkirke

→ skabt røre i andedammen, og Jesus – som gang på gang har konstateret, at disciplene ikke altid kan følge med – siger så: »Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.«²

Jesus understreger med ord dét, han lige har gjort ved fodvaskningen. Disciplene skal tjene og elske hinanden, og det er derigennem, de skal kendes som Jesus' disciple.

Forvirrede disciple og en opmuntrende Jesus

Peter forstår ikke, hvad Jesus siger. Hvor skal han hen? Hvor er det, de ikke kan komme med? Peter bliver ved og spørger, hvorfor han ikke kan komme med? Og Jesus fortæller, at Peter vil fornægte ham tre gange inden morgenen kommer.

Også Thomas spørger: Vi ved stadig ikke, hvor du skal hen, hvordan kan vi så følge efter dig? Vi kender ikke målet, hvordan skal vi så kende vejen? Spørgsmålet er vigtigt, for det indleder ordene om Jesus som vejen, sandheden og livet. Så hvad spørger Thomas om?

Han spørger ikke om, hvad der sker med dem, som ikke tror, dem som ikke kender Jesus. Eller om hvad man skal gøre i alle livets aspekter. Nej, Thomas spørger: Hvor er det, du skal hen? Hvor er det, vi ikke kan følge dig?

Jeg er vejen, sandheden og livet til gudsriget på jord

Kort sagt siger Jesus til disciplene: Tro på mig. Det er ok, at I ikke forstår det hele lige nu. I

»» Den verden, de lever i, handler om magt og penge. Jesus arbejder på en anden måde. ««

skal blot have tillid. Gå ikke væk fra den sti, I har gået med mig. Følg mig, tro mig. Alt, I behøver, er i mig. Og jeg vil bringe »Guds hus til jer«.

Disciplenes uendelige spørgen efter, hvor Jesus skal hen, bliver endnu engang besvaret på samme måde: De skal se mod ham. De skal følge hans eksempel. De skal elske deres næste. De skal tjene hinanden frem for at her-

ske. Det er den vej, Jesus har lagt. Det er den vej, den sandhed og det liv, der sprang ud af Jesus' liv på jorden.

Der er ikke en vej eller sandhed i alle livets aspekter, men der er en sandhed til et liv med Jesus. En vej til et liv som Jesus, en sandhed om gudsriget her på jorden og et liv i relation med Gud.

1 Johannes-evangeliet kap. 14, vers 6

2 Johannes-evangeliet kap. 13, vers 34

Vente lidt endnu

Kunne jeg have forhindret det?

Jeg får aldrig svaret.

Jeg kan ikke spørge den eneste, der véd det.

Min yngste søn.

[≡] Charlotte Rørth

[📍] Lars Horn, Baghuset

Kunne jeg have forhindret det? Det manglende svar er kun en af de smerter, min og millioner af andre familier lever med. Hvert år begår over 800.000 mennesker selvmord verden over. Hvert eneste år. Det er den næsthyppest dødsårsag for 15-29-årige. Min søn blev 22 år.

Jeg er heldig

Jeg har ikke oplevet, at folk i forlegenhed er gået over på den anden side af gaden, når jeg kom. Og min familie er ikke gået sønder. Tværtimod. Døden har forløst en mængde kærlighed mellem os. Vi er tættere end nogensinde, men at han ikke er her til at tage del i den kærlighed, gør sviende ondt.

»» *At være i glæde og sorg på samme tid er derfor min eneste mulighed for at leve videre.* ««

Især, når vi er sammen. Når jeg er alene, er det især sprækken i min eksistensberettigelse, der vokser. Jeg er sat i verden for at passe på mine børn. Det lykkedes ikke.

Hvordan kan jeg leve med det?

Det véd man først, når man er helt skrækket af og står i det hvide lys. I smerte og i kærlighed til drengen. Det er jo et mirakel, at vi overhovedet har haft ham. En glæde.

At være i glæde og sorg på samme tid er derfor min eneste mulighed for at leve videre. Som når Jesus hænger på korset og er lettet over at skulle op til sin far og knust over at skulle forlade sin mor. På samme tid.

Men, når folk spørger, om ikke det hjælper at være troende, må jeg svare, at jeg ikke véd, om det ville have været mere smertefuldt at miste et barn, hvis jeg ikke var troende?

Kan man sammenligne? Kan man se troen som et *quick fix*, man kan lære sig, så man bedre kan klare sorgen over at miste et barn? Nej.

Jeg varmes ved, at han er et sted, hvor han har det godt. Og jeg bæres af det udefinerbare håb om at møde ham et sted, jeg ikke kender, i en form, jeg ikke kender. Men gruen i, at han er taget af sted, fordi han så et sted, der var bedre for ham end her hos os, rammer mig også.

Jeg vil gerne hen til ham. Men jeg véd, at jeg må vente. Vente lidt endnu.

Charlotte Rahbek Rørth

- Journalist og forfatter til bøgerne: »Jeg mødte Jesus«, »Vi mødte Jesus« og »Gud, du er jo lige her«.

Hvem er du i verden? Og hvem har verden brug for, at du er?

Anne Skare Nielsen

- dansk fremtidsforsker, forfatter, foredragsholder og partner i Universal Futurist
- biolog og cand.scient.pol.
- er sammen med Henrik Good Hovgaard aktuell med bogen: »Fremtidssans«

Tag på opdagelse
med futuristen Anne
Skare og væk din
fremtidssans.

»»Dit udsigtspunkt
indeholder også din
identitet.««

[≡] Anne Skare Nielsen

[📷] Curtis Thornton – Unsplash

Cosmic Timetraveller – Unsplash

En turist tager ud i verden og møder den med nysgerrighed, mens futuristen kigger efter trends, brændpunkter, spændende opgaver, problemer og – især – gode spørgsmål.

En futurist er egentlig bare en turist med fut i.

Efterspørgsel på futurister

Siden tidernes morgen har folk vandret til oraklerne, profeterne, spåkonerne og gurerne for at høre om fremtiden. Nogle havde mere fremtidssans end andre. Som moderne orakel elsker jeg at få gode spørgsmål, der viser en oprigtig interesse for at forstå tidens trends og selv spille en aktiv rolle – at de ikke bare vil være turister, men futurister. Jeg tror, vi har glemt værdien i at tumle med et godt spørgsmål. At sætte vores egen fremtidssans i spil.

Ingen udsigt uden indsigt

Oraklet fra Delphi var i tusind år verdens centrum. Hertil valfartede folk for at få svar og

indsigt i fremtiden. Over templets port stod ordene: »Kend dig selv«. Kun de, der oprigtigt søgte og brugte den lange rejse til oraklet på også at kigge indad, kunne forstå budskabet. Hele sætningen lyder faktisk: »Kend dig selv, og du skal kende universet og alle guderne«.

Jeg forestiller mig, at den lange vandring har givet tid og rum til at se indad. Folk har fulget ad, siddet omkring lejrålet og spurgt: »Hvad skal du spørge om?« »Okay, fedt spørgsmål, har de sagt til hinanden. Og 90% af værdien har garanteret været at gå med sit eget spørgsmål. Og høre de andres. Hvad oraklet så er kommet med af lrumlarum, har bare været kirsebærret på toppen.

Dit udsigtspunkt

Man stiller altid et godt spørgsmål ud fra »den, man er«. Det er dit udsigtspunkt, dér hvor du står i livet lige nu. Derfra ser du fremtiden. De trends, der er vigtige for uddannelsesområdet, behøver ikke være relevante for

rejseselskaber, militæret eller andre brancher og vice versa. I gammel militær strategi er det den vigtige position – et højedrag, et fort, et strategisk ståsted – man har ofret soldaters liv for at indtage. Herfra udspringer hærens magt og fordele på slagmarken.

Dit udsigtspunkt indeholder også din identitet. Om du vil det eller ej, står du altid på dit eget højedrag. Det giver man ikke sådan lige slip på, for det afslører, hvem du (tror, du) er, og hvordan du ser verden.

Tag typograferne i 80'erne. Jeg husker det, som om de strejkede hele min barndom. De stod overfor en ny trend i tiden: digitaliseringen. Den rev ubarmhjertigt hele deres faglighed midt over. Så vidt jeg har forstået, ville man faktisk gerne have redet med på den bølge og sluppet den gamle måde at arbejde på for at blive digitale, grafiske pionérer. Men fagbevægelsen sagde »Nej!«.

De spurgte ikke: »Hvordan griber vi fremtiden og udvikler det, vi kan?« Deres spørgsmål var: »Hvordan forsvare vi fortidens faggrænser, som definerer os? Hvordan holder vi fast i dem, vi er – set fra vores udsigtspunkt?« Det er ikke fremtidssans. Det er sur stædighed. Og møder man fremtiden med sur stædighed, går det sjældent godt.

»»Og møder man
fremtiden med sur
stædighed, går det
sjældent godt.««

→ At møde fremtiden

Når man møder fremtiden som en turist med et åbent: ›Nå da, interessant‹ – og et godt spørgsmål som fx ›Gad vide, om det smager godt?‹ – øver man sig i at se magien i det nye og erkende, at irritation er et budskab om, at tiden er løbet fra én, og så bliver verden utrolig meget mere åben og spændende. Så kan man sætte fut i sin turist.

Alt kan lade sig gøre

Den periode, vi lever i, er præget af, at alt er blevet kastet op i luften, og boldene venter på at blive grebet. Egoisterne, narcissisterne og stratenrøverne har haft frit spil i lang tid. Nu længes vi efter fællesskab, samhørighed, næstekærlighed, fordybelse, det lokale

» Vi har glemt værdien i at tumle med et godt spørgsmål.«

og nære. Trends som digitalisering sætter os netop fri til at kunne fokusere på det.

En hel kommune i Holland har fx droppet de fysiske kontorer og transformeret kommunen fra at være en bygning til at være et fællesskab. De spurgte sig selv: ›Skal vi bruge vores sparsomme budget på et kedeligt byggeri? Eller skal vi gøre os selv til antropologer, der kan være overalt i kommunen – understøttet af digitale redskaber?‹ De gjorde det sidste til stor glæde for borgerne.

Så ... hvem ønsker vi at være?

Hvem har verden brug for, at vi er? Jeg skal hilse og sige fra fremtiden, at den ikke ønsker sig flere optimister eller pessimister. Ej heller flere analyser eller debatter, der graver rundt i, hvem der har skylden for hvilke problemer.

Den vil derimod rigtig gerne have dig. Med alt det gode, du kommer med, og din tro på, at vi kan løfte hinanden. Som turister og opdagelsesrejsende skal vi igen kunne søge efter de gode spørgsmål, der rykker os og udvikler os. Så vi kan bruge fremtidssansen til at finde en ny og bedre vej. Hvad det så end er ... – se det er et godt spørgsmål.

Der er altid håb

Kan man hjælpe plejebørn til at finde deres plads i livet?
Hanne og Birk Christensen har haft store plejebørn i 18 år.
De kan måske give et svar.

[≡] Renathe Zimmermann

[📷] Bent L. Hansen

Hanne og Birk har begge arbejdet med børn det meste af livet. De har haft mange glæder og udfordringer ved at hjælpe deres store plejebørn til at komme sig efter en kaotisk periode i deres liv. Håbet var at kunne hjælpe børnene videre i livet.

Hvorfor fik I plejebørn?

Birk: »Jeg arbejdede på et tidspunkt på en institution – et hjem for adfærdsvanskelige børn eller rettere: For børn med adfærdsvanskelige forældre! Vi tænkte, at vi som familie også kunne gøre noget for de børn. Plejebørnene var teenagere og havde deres forældre, så det var ikke adoptionslignende forhold. Vi kaldte ikke forældrene for biologiske forældre. Det er nedværdigende. Som om de kan produ-

cere børn, men så heller ikke mere. De er børnenes forældre, og vi er plejeforældre.«

Nogle af børnene havde det meget svært. Enkelte så slemt, at de ikke kunne hjælpes i en plejefamilie. »En enkelt havde vi ikke taget imod«, fortæller Hanne, »hvis kommunen havde informeret bedre. Han kunne ikke profitere af de relationer og følelser, der er i en familie. Det handler meget om at finde ud af, hvad man som person og familie kan og ikke →

→ kan. Nogle opgaver kan ikke løses i en plejefamilie.«

Det samme gælder på efterskolen: »Vi måtte tage stilling til, hvor mange børn med særlige behov, den kunne rumme – og vi endte på ca. 10% fordelt i klasserne«, fortæller Birk. »Som kristen efterskole må vi også tage vores del af det sociale ansvar.«

Er vores tilbud til de svageste børn for dårligt?

»Ja, for økonomien bestemmer. Man sælger barnet, hvis man vælger en plejefamilie eller støtte i familien, når barnet har brug for en behandlingsinstitution. Men de gode institutioner koster ti gange så meget som en plejefamilie!«

Kommunerne er hårdt pressede på økonomien. »Det er ikke en bebrejdelse«, siger Birk, »men en del af de penge, der bruges på kriminalitet, kunne med fordel overføres til forebyggende arbejde. Det vil blive dyrt i en årrække, men billigere på langt sigt. Man burde lytte mere til dem uden stemme, fx børnene.«

Birk er enig med Mette Frederiksen, som i sin nytårstale sagde, at flere børn skal anbringes uden for hjem-

met. Det er en svær balance, men man bør se mere på for-

»Håbet var at kunne hjælpe børnene videre i livet.«

ældrenes ressourcer og tænke på, hvad børn går glip af, eller hvad de udsættes for. Et barn bliver først fjernet, når det er blevet et problem for sig selv eller andre. Det er forkasteligt. Børn er også en slags mennesker. Det, vi voksne ikke skal udsættes for, skal børn absolut heller ikke.«

Frivillige anbringelser er bedst

Hanne og Birk fortæller, at det er bedst for samarbejdet med forældrene, hvis de går med til en frivillig anbringelse. Så har de indset, at de har brug for hjælp. De har aldrig mødt forældre, der ikke elsker deres børn, men nok nogle, der ikke kunne vise det i praksis. »Forældrene skal altid omtales positivt: De er gode kærlige forældre, de kan bare ikke passe dig. Når børnene opdager, at vi ikke nedgør eller modarbejder forældrene, kan de bedre slappe af, og forældrene kan nemmere finde deres nye forælderrolle: At de er gode forældre, når de er sammen med deres børn. Det kan de netop være, når de ikke skal klare alle hverdagens trakasserier.«

Overskriften på opholdet

Birk fortæller: »Det er et vigtigt mål at få tiden til at gå godt. Måske var der kaos inden, måske kommer der kaos efter, men så har barnet i det mindste haft en god tid indimellem. Det må man ikke underkende.«

Birk medgiver, at resultatet af opholdet varierer, afhængigt af barnets historie. Er barndommen forløbet godt, og der først er kommet problemer i puberteten, er skaden ikke så dyb, som hos det tidligt omsorgssvigtede barn.

Hvordan får børnene fred i hoved og hjerte?

Hanne og Birk har stræbt efter at være almindelig familie med struktur og forudsigelighed. Børnene skulle lære at holde orden, vaske tøj og gøre rent. Når der ikke er et indre skelet, hjælper det at få et ydre. Et rodet værelse er udtryk for rod i hovedet. Det hjælper at få ryddet op.

Der har i hjemmet altid været en klar holdning til, at børnene skulle behandles med respekt. Det var vigtigt ikke at lade sig provokere af børnenes identitet. Der blev heller ikke sat spørgsmål ved udsmykning af krop og værelse.

Forkynd evangeliet, om nødvendigt med ord

Kristenliv kan godt kombineres med plejefamilielivet, men børnene kom kun med i kirke, hvis de selv ville. »Vi er kristne og viser det ved at være dem, vi er, og ved at tale om det, vi nu taler om.« At give børnene en ekstra chance har været en essentiel kristen værdi hos Hanne og Birk: »Vi får jo alle en chance til – og endnu én.«

Plejebørnene er kommet godt videre. En enkelt havde svært ved at slippe og nogle har haft udfordringer, men jo siger Birk: »De klarer sig godt. Vi har haft kontakt til de fleste, men ikke på samme måde som med vores egne børn. Nogen kommer dog stadig forbi og får en snak, og vi har oplevet at være til bryllup og at være bedsteforældre, hvor der også både var morforældre og farforældre.

Hanne og Birk Christensen

- Hanne Bruus har været sundhedsplejerske
- Birk Christensen har arbejdet på »Tølløse Børne- og Ungdomspension«, været leder af »Børns Vilkår« og »Tølløse Privat- og Efterskole – Baptisternes Skoler«

» En del af de penge, der bruges på kriminalitet, kunne med fordel overføres til forebyggende arbejde. «

» Det handler meget om at finde ud af, hvad man som person og familie kan og ikke kan. «

Det skal gøre en forskel!

Anders Ladekarl fortæller om dét, der har drevet ham i hans virke.

Han er nu generalsekretær for Dansk Røde Kors.

[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Røde Kors

Anders Ladekarl er vokset op i en lærerfamilie i en forstad til Randers. Han var elev på den eneste lokale skole, hvor forældrene var fremtrædende lærere – og senere blev hans far inspektør: »Med den respekt, der var for lærerne, blev det en ret ensom barndom for mig, indtil jeg fandt et stærkt socialt samvær på det lokale folkebibliotek. Siden har det betydet meget for mig at være en del af et fællesskab samtidig med, at jeg fastholder mit eget ansvar for at »klare« mig. Mine fællesskaber har altid »handlet om noget«, og »uretfærdighed« har været et vigtigt *drive* for mig. I de unge år var det politik og »fagforening«. Senere blev det humanitære og foreningslivet i bredere forstand rammen for min kamp mod uretfærdighed, isolering og ensomhed.«

Du har arbejdet i Dansk Ungdoms Fællesråd, Dansk Flygtningehjælp og Dansk Røde Kors. Hvordan ser du dit karriereforløb?

»Jeg har aldrig lagt nogen plan for min karriere. Måske er retningen ikke helt tilfældig, men stationerne undervejs har aldrig været planlagte. Jeg har grebet mulighederne, når de var der, og aldrig higet efter at skifte job – for det arbejde, jeg har haft, var altid det bedste engagement, jeg kunne forestille mig. Jeg har bare grebet ud, når chancen bød sig. Jeg har aldrig drømt om at blive generalsekretær for Røde Kors. Min vildeste drøm var måske »at gøre en forskel«, men det kunne have været i en helt anden sammenhæng. Men det er jo ofte sådan, at når man først er inde på et vist niveau i en branche, så hænger man fast der.«

Røde Kors er en verdensomspændende og topprofessionel organisation, men den har også tusinder af frivillige. Hvilke lederegenskaber kræver det?

»Empati og kommunikation. Røde Kors er et kæmpe brand med en identitet, som alle –

både medarbejdere og frivillige – har et personligt forhold til. Min vigtigste opgave er at holde denne identitet og fællesskabet i live og tolke det for alle, så vi går tilnærmelsesvis i samme retning. Det kan man kun i begrænset form gøre gennem »befalinger«. Det gør man først og fremmest gennem motivation og »personligt lederskab« præget af integritet. Hvis en organisation af mange forskellige typer af ansatte og frivillige skal flytte sig for alvor, så skal der skabes en fælles forståelse for nødvendigheden af udvikling. Det er min vigtigste ledelsesopgave – og største daglige udfordring.«

Røde Kors hviler på et tungt etisk grundlag. Skal ledere og ansatte være enige i de etiske principper, eller er Røde Kors en arbejdsgiver eller -plads som alle andre?

»Man bliver kun ansat og leder i Røde Kors, hvis man er den fagligt bedst kvalificerede ansøger. Ingen bogholder bliver ansat uden at være den bedste bogholder blandt ansøgerne. Så hjernen skal være på plads. Når det er sagt, →

»» *Min vigtigste opgave er at holde denne identitet og fællesskabet i live, og tolke det for alle, så vi går tilnærmelsesvis i samme retning.* ««

→ så er det også en forventning, at hjertet følger med. Hvis man ikke kan se sig selv i Røde Kors' syv principper, er det svært at begå sig som ansat. Heldigvis er der ret stor rummelighed indenfor principperne, og jeg sætter stor pris på at have ansatte med store holdningsforskelle til fx politik og religion – for blot at nævne to eksempler. De syv principper rummer også ønsket om mangfoldighed – det er vigtigt for os.«

Hvilke udfordringer står Røde Kors overfor i de kommende år – og hvordan ser du din rolle?

»Corona har ændret civilsamfundet. Internationalt har det vist os, at lokal forankring og tilstedeværelse er vigtig – verden kan ikke reddes af udsendte medarbejdere. I Danmark har vi oplevet, at uddelegering af ansvar, mere

fleksible myndigheder og donorer samt en appel til befolkningens medmenneskelighed har haft enorm betydning for, hvordan vi har håndteret krisen. Jeg vil kæmpe for, at Røde Kors kommer til at bygge endnu mere på tillid til den enkeltes formåen og villighed til at tage ansvar, til afbureaukratisering og mere fleksibilitet, og så til at frivillighed kan antage mange nye former. Når Røde Kors kan øge antallet af frivillige med 17.000 på én måned, fordi der er *ad hoc*-opgaver, der skal løses, er der et potentiale for frivillighed og medmenneskelighed, som vi helt har overset.«

»Jeg har aldrig drømt om at blive generalsekretær for Røde Kors.«

Anders Ladekarl

- generalsekretær for Dansk Røde Kors fra 2008
- international chef i Dansk Røde Kors fra 2002
- leder af international afdeling i Dansk Flygtningehjælp fra 1994
- generalsekretær i Dansk Ungdoms Fællesråd
- uddannet BA i historie og cand. polit.
- medlem af DANIDA's styrelse

De syv principper for Røde Kors

Medmenneskelighed

Røde Kors forsøger nationalt og internationalt at forhindre og lindre menneskelig lidelse, hvor end den måtte findes. Røde Kors' formål er at beskytte liv og helbred og at sikre respekt for mennesket samt at fremme gensidig forståelse, venskab, samarbejde og varig fred mellem alle folkeslag.

Upartiskhed

Røde Kors yder hjælp uden hensyn til nationalitet, race, religion, overbevisning, klasse eller politiske holdninger. Røde Kors stræber efter at mildne menneskers lidelse, handler kun ud fra deres behov og hjælper først dem, der er i størst nød.

Neutralitet

For til stadighed at nyde alles tillid må Røde Kors ikke tage parti i fjendtligheder eller på noget tidspunkt engagere sig i uoverensstemmelser af politisk, racemæssig, religiøs eller ideologisk art.

Uafhængighed

Røde Kors er uafhængigt. De nationale Røde Kors-selskaber skal nok bistå deres regeringer i det humanitære hjælpearbejde og overholde de respektive landes love, men de må altid bevare deres selvstyre, så de er i stand til at handle ud fra Røde Kors' principper.

Frivillighed

Røde Kors er en frivillig hjælpeorganisation, der i sit arbejde ikke på nogen måde er tilskyndet af økonomisk fordel.

Enhed

Der kan kun være ét Røde Kors-selskab i hvert land. Selskabet skal være åbent for alle og skal kunne udføre sit humanitære arbejde i hele landet.

Almengyldighed

Røde Kors er en verdensomspændende bevægelse, i hvilken de nationale Røde Kors-selskaber har samme status og sammen har de ansvar og pligt til at hjælpe hinanden.

Navne

Døbt

Nyrup

Nanna Langthjem Bertelsen, f. 14.09.1994

Signe Langthjem Bertelsen, f. 06.08.1997

Odense

25.04.2020: Dan Johannesson, f. 20.11.1972

Døde

Brande

Edith Jensen, født 25.01.1930, døbt 05.08.1945 i Østhimmerland, døde 10.04.2020

Herlev, Korskirken

Birgit Henriksen, født 15.05.1951, døbt 19.06.1966 i Kristuskirken, døde 18.09.2019

Kirsten Toldam, født 22.04.1924, døbt 07.07.1940 i Kristuskirken, døde 22.05.2020

Holbæk

Lilly Elisebeth Andreassen, født 02.12.1930, døbt 03.10.1943 i Sindal,

døde 07.05.2020

Lyngby

Karen Mariane Andersen, født 14.01.1932, døbt 25.05.1947 i Frederikshavn,

døde 19.04.2020

Nyrup

Bent Kofoed, født 13.05.1934, døbt 16.04.1950 i Midtsjælland, døde 28.05.2020

Nørresundby/Vodskov

Anna Marie Pedersen, født 05.09.1945, døbt 16.04.1961 i Østhimmerland,

døde 31.03.2020

Oure

Jens Jørgen Rasmussen, født 18.08.1926, døbt 04.05.1947 i Oure, døde 15.04.2020

Sæsing, Kirken i Kulturcenter Vendsyssel

Knud Rishøj, født 16.01.1944, døbt 14.03.1971 i Brønderslev, døde 23.04.2020

Tølløse

Knud Wümpelmann, født 07.08.1922, døbt 12.04.1936 i Odense, døde 02.06.2020

Vrå

Einar Kristian Sørensen, født 09.01.1926, døbt 23.05.1956 i Minneapolis,

Minnesota, døde 04.05.2020

Vaarst, Østhimmerland

Inge Jørgensen, født 12.07.1939, døbt 17.01.1953 i Kristuskirken, døde 23.06.2020

Aalborg, Bethelkirken

Elly Jakobsen, født 22.06.1939, døbt 10.04.1955 i Brovst, døde 08.04.2020

Ruth Thingbak, født 24.05.1933, døbt 09.11.1947 i Bethelkirken, døde 01.05.2020

Lys i mørket

Når Helligånden får lov at bestemme ruten på livets vej, er der lys selv i mørke

[≡] Elizabeth Andersen

[📷] Wolfgang Hasselmann – Unsplash

Jeg kan bedst forklare, hvordan jeg oplever og udlever Guds kald i mit liv, ved at fortælle om mit livs køretur med Helligånden som chauffør.

Jeg – min krop – er en bil, der kører på den vej, som er min vej igennem livet. Verden omkring mig indebærer relationer, oplevelser, tjenester, opgaver osv. I bilen sidder Helligånden, helst som chauffør, og min egen ånd, helst som passager. Al min bagage – erindringer, følelser, sår, erfaringer m.m. – er med i bilen.

Dialogen

Når Helligånden styrer bilen, udvikler der sig en god dialog. Helligånden taler meget om det, vi kører forbi eller er kørt forbi, og det sætter mig i stand til at perspektivere og for-

stå, hvordan tingene hænger sammen i det større billede. Han udpeger personer eller grupper omkring bilen og kører hen imod dem, mens Han forklarer, hvordan jeg skal tjene dem. I sådanne øjeblikke er bilen fyldt med kærlighed, og når jeg handler efter Guds vilje, er bilen fyldt med glæde og energi.

Undervejs stiller min ånd typisk mange spørgsmål. Nogle gange svarer Helligånden hurtigt, andre gange kører Han bilen hen imod et menneske, der har et svar. Min ånd har også en hel del at fortælle, og som svar, når jeg har lettet mit hjerte, retter Helligånden tit min opmærksomhed mod et bestemt sted i Guds brev – Bibelen.

» Når jeg handler efter Guds vilje, er bilen fyldt med glæde og energi. «

Ruteplanen

Guds brev indeholder et kort over ruten og en fuld beskrivelse af, hvem Gud er, og hvad Han har gjort og gør, både i bilen, og i verden uden for bilen. I brevet er der både vejledning, fortællinger og en beskrivelse af de løfter og gaver, der er til rådighed. Nogle af de gaver ligger allerede i bilen, men jeg kan hurtigt glemme, at jeg har dem med, hvis jeg ikke åbner brevet. Andre gaver kommer ind ad vinduerne, mens jeg er i gang med én af Helligåndens opgaver.

Lys i mørke

Bilen kører og kører og er altid i bevægelse. Den kører med forskellige hastigheder, og den kører i lys og mørke. Min oplevelse er, at der stråler mere og mere lys ud fra bilen, selvom vi kører i mørke, hver gang jeg handler efter Helligåndens instruktioner.

En af de største danske baptister

Knud Wümpelmann er død, 97 år. Han var BaptistKirkens første generalsekretær, derefter præsident og siden generalsekretær for de europæiske baptister og præsident i Baptisternes Verdens Alliance.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Private

Knud Wümpelmann blev født i Odense som enebarn i en folkekirke-familie. Da han var seks år gammel, led hans far af en uhelbredelig sygdom. I sin nød bad familien om forbøn hos en prædikant fra pinsekirken. Knud oplevede, at hans far blev helbredt øjeblikkeligt og varigt. Den erfaring gav Knud et nøgleord igennem livet: »For Gud er alle ting mulige«. Pinseprædikanten lånte Baptistkirken i Odense, da Knuds forældre skulle døbes. Sådan gik det til – fortalte Knud – at han kom til at gå i søndagsskole i baptistkirken i Odense.

Knud blev først uddannet indenfor Post- og Telegrafvæsenet. Hans administrative evner kom siden både ham og mange andre til gode. Under sin uddannelse var han en overgang i Aarhus. Den unge præst dér, Kjell Kyrø-Rasmussen, udfordrede Knud til at blive præst.

I 1944 – netop færdiguddannet fra P&T –

begyndte han teologistudierne i Tølløse. I 1945 besatte tyskerne seminariet, og de unge studerende blev indlogeret hos menighedens medlemmer. Den familie, Knud kom til, havde en datter, Karen, som blev hans livsledsager og utrættelige samarbejdspartner.

Smag for det internationale

Knud Wümpelmanns første tjeneste som præst blev i Pandrup i Nordjylland, hvor menigheden talte mere end 500 medlemmer. →

»» Knud Wümpelmann var den første, Baptistsamfundet ansatte som generalsekretær. ««

»» Der skulle to personer til at erstatte ham i 1980, en generalsekretær og en sekretær for international mission. ««

→ Derefter var han i fem år medpræst hos F. Bredahl Petersen i Købnerkirken i hovedstaden.

Som nyuddannet baptistpræst i 1947 deltog han i BWA's, Baptisternes Verdens Alliances, syvende verdenskongres, som blev holdt i København. Knud og Karen tog i 1953 til USA, for at han kunne studere. Efter to års studier blev han Bredahl Petersens efterfølger som præst i Købnerkirken.

Generalsekretæren

Baptistsamfundet havde for længst fået øje på Wümpelmanns mange kvaliteter. I sin tjeneste her fik han et stærkt parløb med Kjell Kyrø-Rasmussen. Bent Hylleberg skrev i sin biografi om Knud Wümpelmann: »De havde samme alder og sind og supplerede hinanden fantastisk. Knud havde det pastorale, den repræsentative og administrative rolle, hvor Kjell var den provokerende teolog, journalist og samfundets repræsentant i det økumeniske liv både i Danmark og udlandet.«

Knud Wümpelmann var den første, Baptistsamfundet ansatte som generalsekretær – i 1964. En tjeneste han bestred med sin hustru

ved sin side i 16 år. Menighederne nævnte altid Karen, når de skulle takke for Knuds tjeneste. Det var karakteristisk for hans arbejds-evne, at der skulle to personer til at erstatte ham i 1980: en generalsekretær og en sekretær for international mission.

Økumeniker

Undervejs var han aktiv i en afgørende udvikling i dansk kirkeliv, hvor lutherske institutioner blev fælleskirkelige. Således Det økumeniske Fællesråd, Dansk Missionsråd og Folkekirkens Nødhjælp. I 1977 blev han valgt som præsident for EBF, European Baptist Federation, en ulønnet treårig tjeneste. Umiddelbart derefter blev han ansat som generalsekretær for EBF. Det var et spændende tiår i Europa, som ofte bragte ham bag jerntæppet. Hans periode sluttede, netop som muren faldt i 1989.

Og så var han robust. Holbæk Amts Venstreblad skrev i anledning af den rejsende generalsekretærs 60 års fødselsdag i 1982: »Jeg

takker Gud for, at jeg kan sove overalt og har en mave som en struds!«

Pensionen blev udsat

Som dansk generalsekretær havde han haft sæde både i EBF's årlige samlinger og i BWA siden 1965. Da han sluttede i EBF, havde han nået pensionsalderen, men Gud havde endnu en opgave til ham. BWA ville have ham som præsident.

Knud Wümpelmanns enorme kapacitet og teologiske indsigter havde bragt ham ind i mange forskellige kommissioner i BWA. Han var kendt og respekteret. Faktisk havde han trænet i 40 år til opgaven. Da han blev valgt i 1990, havde han førstehånds erfaring for halvdelen af den tid, BWA havde eksisteret.

Hans teologiske indsigter blev parret med evnen til at analysere og lægge strategier. Hans tal og illustrationer kunne udfordre og opmuntre baptister verden over, og det var der brug for. BWA kæmpede også dengang med økonomien. Knud Wümpelmanns navn er stadig kendt og respekteret blandt baptister fra alle hjørner af verden.

»» Han har været en stærk fortæller for de fattige og ubemidlede. ««

Karen og Knud Wümpelmann til deres
70-års bryllupsdag i august 2017.

Farvel til en verdenspræst

Knud Wümpelmann fik 47 år i aktiv tjeneste, 17 år som præst i forskellige menigheder, 25 år som generalsekretær og præsident – først for danske baptister og siden for baptister i både Europa og verden.

Ved hans afgang fra BWA i 1995, sagde den daværende generalsekretær, Denton Lotz, der i øvrigt også netop er død: »Farvel til en verdenspræst. Hver præsident bringer sine kvaliteter, som skal bygge Jesus' legeme op. Vi er specielt taknemmelige for Knud Wümpelmanns pastorale tjeneste. Han har været en stærk fortaler for de fattige og ubemidlede. Hans fokus på fred og menneskerettigheder har været eksemplarisk. I svære tider har han givet baptistledere verden over mod og omsorg.«

Knud Wümpelmanns sidste besked som præsident til alverdens baptister var: »Elsk hinanden, for kærligheden vinder mennesker«. Det lyder som så ofte bedst på engelsk: »Love one another, because love won another«.

Wümpelmann blev 97 år. Han efterlader sig hustruen Karen, to sønner, svigerdatter, børnebørn og oldebørn.

Æret være Knud Wümpelmanns minde!

Læs en længere udgave af denne artikel på
www.baptist.dk

Kristian fik hjemlov på Danmarks befrielsesdag

Tidligere Afrika-missionær og baptistpræst Einar Kristian Sørensen er død, 94 år gammel. En stålsat mand, der fulgte sit kald livet igennem.

[≡] Anne-Marie Højbak Winther

[📷] Private

»Sørensen blev indfanget af KFUM, mens han var i Brønderslev. Han fortsatte indenfor bevægelsen efter at være kommet til Aalborg, hvor han fik nye venner. Kommisens gode sprogkundskaber jævnedes vejen for studieophold hos en amerikansk præst.«

Sådan stod der i Brønderslev Avis i 1951 om en ung ekspedient hos isenkræmmer Jens Stagsted. Han var rejst til Amerika for at læse til missionær. I KFUM i Aalborg havde han truffet Edna Eriksen, gårdmandsdatter fra Farsø og nyuddannet sygeplejerske, som han giftede sig med. Avisen fortsætter: »De to blev enige om at optage en missionærgerning og efter adskillige års uddannelse i Minneapolis, Minnesota, vil turen gå som lægemissionær til Indien for den amerikanske Santalmission.«

Edna og Kristian Sørensen blev døbt som baptister i Minneapolis. Her fik de også to børn, Hans, der bor i Roskilde nu, og Anne-

Marie i Frederikshavn. Hanne blev født i Aalborg i 1958. Det går dog ikke altid, som præsten prædiker, og avisen skriver!

Regnskaber og præst

Edna og Kristian Sørensen rejste tilbage til Aalborg i 1956, og de boede i området indtil 1970. I de mellemliggende år arbejdede Kristian som bogholder i forskellige virksomheder og fungerede som lægprædikant i hele Nordjylland. Efter tre måneder som præst i Bethelkirken, Aalborg, kom kaldet endelig til at rejse til Afrika.

1. januar 1970 blev Kristian ansat af Danida som regnskabsansvarlig ved byggeriet af en gymnasieskole for drenge i Runyombyi i det sydlige Rwanda i BaptistKirkens missionsområde. Hele familien fulgte med og indgik i BaptistKirkens arbejde gennem fire år.

Fra 1974-79 var Edna og Kristian Sørensen præstefolk i Lolland-Falster Baptistmenighed, hvor han var voksenunderviser i dansk ved siden af. Derefter fulgte sprogstudier i Frankrig og senere udsendelse som missionær til Burundi og Rwanda i 1980.

Læste teologi i Paris

Kristian afsluttede sine teologiske studier, som han ikke fik færdiggjort i USA, med en kandidat i teologi på *Faculté Libre de Théologie Evangélique* lidt udenfor Paris samt på Sorbonne. I Rwanda underviste Kristian i teologi og regnskabsførelse i ca. 10 år på Evangelistskolen i Nyantanga og på præsteskolens *Petit Séminaire* i Butare. Kristian var systematiker og en god underviser, som var stærkt interesseret i egen og sine elevers læring.

Fra 1992-96 var Edna og Kristian præstepar i Rødekro og Egersund Baptistmenighed på halv tid og i Holstebro Baptistmenighed på halv tid. Præsteparret kendte og holdt af mennesker rundt omkring i det meste af verden.

»»Det går dog ikke altid, som præsten prædiker, og avisen skriver!««

» Kristian var systematiker og en god underviser, som var stærkt interesseret i egen og sine elevers læring. «

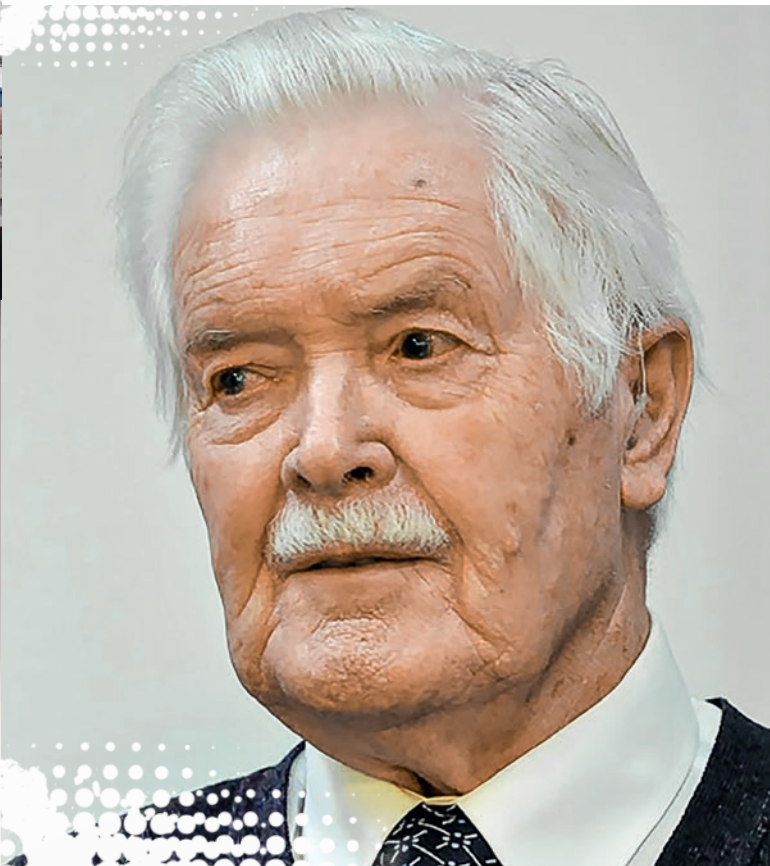
Oversættelse fra fransk

Kristian gik på pension i 1996 og brugte herefter megen tid på at oversætte fransk teologisk litteratur indtil for få år siden, hvor syn og sammenhængskraft svigtede. Kristian var især optaget af eskatologien, læren om de sidste tider.

Edna døde i 2016. Herefter flyttede Kristian til sin datter i Frederikshavn og tilsluttede sig Vrå Baptistmenighed. Et langt og rigt liv i tjeneste er slut. Kristian Sørensen er gået hjem til sin Herre og mester.

Bisættelsen vil først finde sted omkring Kristians urne lørdag den 15. august 2020 i Vrå Baptistkirke grundet Corona-epidemien. Herefter stedes Kristian Sørensen til hvile i sin families gravsted i Støvring. På gravstenen, som han deler med sine forældre og sin hustru står: »På gensyn hos Jesus«.

Æret være Kristian Sørensens minde!

Kristian Sørensen

- født den 9. januar 1926 i Gudumholm
- døbt den 23. maj 1956 i Central Free Church, Minneapolis, Minnesota
- gik hjem til Jesus den 4. maj 2020 i Frederikshavn

Corona- effekten

»De mange online gudstjenester har betydet, at man har kunnet surfe rundt og nå mere end én gudstjeneste hver søndag.«

Flere menigheder er blevet digitalt synlige. Det er en åben dør. Men det kan ikke erstatte det fysiske nærvær.

☰ Lone Møller-Hansen

📷 Bent L. Hansen og Birte Agerdal

Den 15. marts havde de første baptistmenigheder oprettet en YouTube-kanal og sendt deres første digitale gudstjeneste. I de godt to måneder, der gik, før det igen blev tilladt at holde gudstjenester i kirkerne, blev

der gjort mange erfaringer. Gudstjenester blev optaget på forhånd. Andre lavede live-udsendelser, og begyndte oven i købet at kommunikere med seerne.

Der har været afholdt kirkekaffe på Zoom (en digital mødeplads), bibelsamtaler, teenagemøder, børnekirke og et hav af møder. »Kirke er mere end møder og bygningen«, slår Lasse Åbom, baptistpræst i Aarhus, fast. Han

»» *Taberne i den digitale kirke er oplagt dem, der ikke er på nettet.* ««

blev positivt overrasket over, hvor mange der fulgte hans aften-bibel-snakke, som egentlig kun var tænkt til påsken. Der er af og til 100 deltagere. På Bornholm valgte man at lægge små refleksioner af menighedens medlemmer på YouTube.

Surfe gudstjenester

De mange online gudstjenester har betydet, at man har kunnet surfe rundt og nå mere end én gudstjeneste hver søndag. I nattøj – og man kunne gå, når man syntes, det blev kedeligt. Måske det øger sammenhængskraften i vores kirkesamfund?

Ole Lundegaard har ringet til alle Korskirken medlemmer og her fundet nogle, som er flyttet langt væk og som sætter stor pris på online-gudstjenesterne: »Så det skal vi blive ved med«, konkluderer han.

Kontakt til nye

»Vi har fået kontakt til 15-20 nye mennesker igennem vores online gudstjenester. Nu er udfordringen, at vi skal prøve at inkludere dem i menighedens liv«, siger Jakob Vagner fra Roskilde Baptistkirke.

»Vi fortsætter også med streaming«, siger Lars Midtgaard fra Bethelkirken i Aalborg. »Det kan noget. Vi, der er vant til at komme, vil have den ægte vare. Men streaming er en 1. date med kirken. Ufarligt og uforpligtende.«

Anders Hyldgård fra Pandrup supplerer: »Det første, der skal fungere i en kirke, er en hjemmeside. Folk skal snuse lidt, før de

kigger indenfor. Men vi skal afveje, hvor meget energi, vi skal lægge i det, hvis det kun bliver brugt i begrænset omfang.«

Også i Roskilde har de gjort erfaringer.

»Vores opsætning bliver fast, så det er enkelt.« I Aalborg foretog man en ekstra indsamling til udstyr, så kvaliteten blev i orden.

Med eller uden sang

Både Rune Funch fra Lyngby og Jakob Vagner understreger, at fællessangen er vigtig. »Vi erfarede i søndags (24. maj), hvor meget fællessangen betyder for os«, siger Rune Funch. »Jeg tror i bund og grund, at det, vi synger, er vigtigere end det, vi prædiker«, supplerer Jakob Vagner.

I Pandrup holdt de gudstjeneste uden at synge sammen – for de kunne ikke holde to meters afstand, som det var påkrævet: »Det gik fint. Sådan set var det bedste ved gudstjenesten, at vi kunne bede sammen og dele liv med hinanden. Vi har noget at byde ind med, når vi er sammen. Det er noget helt andet end at sidde hver for sig«, forklarer Anders Hyldgård.

Taberne

Taberne i den digitale kirke er oplagt dem, der ikke er på nettet. Bente Højris fra Brovst fortæller fra en menighed, der primært består af ældre danskere og unge nepalesere: »Vores menighed er ikke til online. Men vi har haft telefonkontakt til mange, sendt nyhedsbrev, og dem, der ikke er på mail, har fået det leveret til døren.«

Læs en længere udgave af denne artikel på www.baptist.dk

Corona-erfaringer

Table og kridt

»I Aarhus satte vi en tavle og kridt op ved kirken. Her kunne folk i nabolaget skrive, hvad vi skulle bede for. Det gav os en kontakt til lokalsamfundet, som vi ikke havde før.«

Lasse Åbom, Aarhus

De små fællesskaber

»Vi har opdaget menighedens styrker. Der er masser af småt liv, der fungerer uden at blive organiseret. Alle i menigheden har haft tæt kontakt til 3-4-5 personer. Det inkluderer dem, der ikke har netadgang.«

Anders Hyldgård, Pandrup

Omstillingsparathed

»Det er nok ikke sidste gang, kloden bliver ramt af noget uforudsigeligt. Det har været en læring i omstillingsparathed. Vi skal ikke bygge noget op, der er for organisatorisk tungt, så vi ikke kan navigere, når vilkårene ændrer sig.«

Jakob Vagner, Roskilde

Pæn afstand. Kirkekaffe efter bilorienteringsløb om påsken i Sæsing.

Mosaik – med Jesus i DNA'et

Den personlige relation til Jesus, mission og Helligåndens nådegaver er centrale dele af det frikirkelige netværk Mosaiks DNA.

[≡] Jens Linde

[📷] Mosaik

Mosaik er et kirke- og ledernetværk, hvis formål er at styrke lokale kirker, udruste præster og ledere samt at arrangere nationale konferencer. Navnet Mosaik refererer til, at man er en helhed, der består og formes af en række selvstændige enheder.

Mosaiks kirkenetværk

består af en mangfoldighed af frikirker fra mange forskellige baggrunde, der har det til fælles, at de definerer sig som evangelikale, karismatiske og pentekostale. Nogle af kirkerne har historiske rødder i pinsekirkerne i Danmark, men Mosaik er i dag et meget bredere funderet netværk for alle kirker, som kan se sig selv i netværkets formål, teologi og værdier. I øjeblikket er 38 kirker tilknyttet Mosaik.

Mosaiks ledernetværk

består af omkring 150 medlemmer, som har valgt at indgå i et forpligtende fællesskab. Således har man som medlem af netværket en mentor tilknyttet, som man jævnligt mødes med – og flere gange om året arrangerer Mosaik lederkonferencer, hvor relationer og faglig opkvalificering er i højsædet.

Derudover arrangerer man en sommerkonference, kaldet Sommercamp Mosaik, hvor relationerne i både kirke- og ledernetværket styrkes. De senere år har Sommercamp Mosaik haft op mod 5.000 besøgende i Mariager.

Med vækkelse i blodet

En stor del af netværkets medlemskirker er født ud af en vækkelsesbevægelse, og det præger i høj grad selvforståelsen og tænkningen. Man har kort sagt vækkelse i blodet. Den personlige relation til Jesus, mission og evangelisation samt Helligåndens nådegaver er således centrale dele af Mosaiks DNA.

Det ses blandt andet i de temaer, som netværket har haft som overskrifter de seneste år – fx »Jesus i kærlighed og kraft«, »Jesus i hele mit liv« og 2020-temaet »Et Jesus-aftryk«. Og når det gælder mission, har man i øjeblikket missions- og hjælpearbejde med Mosaik-baggrund i blandt andet Tanzania, Kenya, Paraguay, Israel, Albanien og Grækenland.

Det, man er fælles om

Mosaik er tillige bagland for en række organisationer og institutioner

» Navnet **Mosaik** refererer til, at man er en helhed, der består og formes af en række selvstændige enheder. «

kaldet fællesforetagender. Et fællesforetagende er en selvstændig institution eller organisation, der har et nationalt fokus, og som deler værdier, teologi og vision med Mosaik. Derudover skal et flertal af bestyrelsen være fra Mosaiks kirker. Blandt de fællesforetagender, som findes i Mosaik i dag, er tre efterskoler, en højskole, en børne- og ungdomsforening samt en række organisationer inden for blandt andet rehabilitering, mission og nødhjælp.

Derudover er Mosaik involveret i fælleskirkelige fora af flere slags: FrikirkeNet, Evangelisk Alliance, Danske Kirkers Råd, Kirkernes Integrations Tjeneste, Dansk Missions Råd, ISOBRO og World Assemblies of God.

Også et anerkendt trossamfund

Selv om Mosaik først og fremmest er et netværk, er man også et anerkendt trossamfund. De kirker, som er medlemmer af netværket, kan frit vælge, om de selv vil søge anerkendelse som trossamfund, eller om de vil søge ind under Mosaiks anerkendelse.

Mosaiks værdier

Missionalt fokus:

Vi er optaget af menneskers frelse og af at nå de unåede.

Opfostrende kultur:

Vi træner disciple – vi fostrer ledere til kirke og samfund – og vi uddanner præster.

Sundt lederskab:

Vi vejer beslutninger, adfærd og holdninger på en teologisk vægtskål og knytter ledere sammen i forpligtende netværk, hvor den enkelte lader sig inspirere og vejlede af andre ledere.

Ansvarlige relationer:

Vi forpligter os til at tage os af hinanden i netværket – både på individ- og kirkeniveau.

Innovativt miljø:

Vi vil være relevante og indtænke det kristne budskab i nutidige former og løsninger.

Karismatisk udrustning:

Vi lever og tjener i afhængighed af Helligånden og i forventning om, at Han vil give os Jesus' kærlighed og kraft.

Menigheder i brand for mission

Digital kommunikation, bedre økonomi, sprogkunderskaber og rejseaktivitet giver nye muligheder for at engagere sig direkte i missionsarbejde.

[] [] Morten Kofoed

Jakob Vagner prædiker i en af Ruburas menighedsplantninger med Vianney, der er præst i Rubura, som oversætter.

Mange menigheder og enkeltpersoner støtter og engagerer sig i vores missions- og udviklingsarbejde i Myanmar, Rwanda og Burundi. Fx er Roskilde Baptistkirke og Korskirken Herlev blevet vennskabsmenigheder med menighederne i hhv. Rubura og Musema i det nordlige Burundi.

Roskilde og Rubura

Familien Vagner var i Rubura i 2017, og da blev kimen lagt til Roskilde Baptistkirkes store engagement i landsbyen. Rubura huser præsteskole, flere skoler, landbrugsskole og en sundhedsklinik. Familien Vagners ophold satte varige spor i familiens hjerter, og da Jakob Vagner senere blev kaldet til tjeneste i Roskilde, tog de deres engagement og hjerte for Rubura med.

Grupper fra Roskilde har siden årligt besøgt Rubura og engageret sig i sundhedsarbejde, træning af skolelærere, undervisning på præsteskolen, et hønseprojekt, batwa-landsbyen og evangelisation i området. Der er plantet to nye menigheder, bl.a. i en batwa-landsby.

De seneste år er der foregået et stort arbejde netop blandt batwa'er i området. Batwa'erne er traditionelt marginaliseret og lever isoleret. Det betyder, at børnene sjældent kommer i skole. Lokale kræfter begyndte arbejdet, der siden er blevet forfinet og støttet af Roskilde, private givere, kvindenetværk m.fl.

»Vi er involveret i mission, fordi Gud er i mission. Han er på færde i vores verden, og han har inviteret os med på rejsen. Rubura er et helt særligt sted, hvor hinden mellem himmel og jord synes meget

Støt BaptistKirkens missionsarbejde ved at sende en gave til konto 3201 10042879 eller MobilePay 90519 mærket »IM-mission«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Opstart af en ny låne- sparegruppe
i en batwa-landsby.

» Rubura er et helt særligt sted,
hvor hinden mellem himmel og jord
synes meget tynd. «

Alle familier i batwa-landsbyerne
ved Musema har fået sundheds-
forsikring og dermed adgang til
lægehjælp og medicin.

tynd. Gud er på det sted – og hvem skulle så ikke have lyst til være der også? Missionen i Rubura giver os perspektiv. Vi bringer viden derud til præsteskolen, sundhedsklinikken og skolen – og tro på Gud, mennesker og fremtiden med hjem«, fortæller Jakob Vagner.

Korskirken og Musema

Området Musema er stedet, hvor BaptistKirkens mission begyndte i 1928. Siden da har BaptistKirken været aktiv i Burundi med både udsendte missionærer, projekter støttet af offentlige midler, og projekter, hvor pengene er indsamlet blandt private og menigheder.

Korskirken har indenfor det seneste år også engageret sig stærkt i mission i Burundi, og der er kommet godt gang i aktiviteterne i Musema. En meget engageret gruppe i menigheden i Herlev kommunikerer direkte med folkene i Musema om støtte dels til udsatte børn, dels til to små batwa-landsbyer tæt på Musema.

Korskirken er med til at forbedre batwa'ernes levevilkår efter samme model som i Rubura. Man etablerer spare- og lånegrupper, underviser i hygiejne og forbedrede landbrugsmetoder; man køber sundhedsforsikringer og skaffer rent vand. På længere sigt vil man også gerne i gang med husbyggeri, når basis er på plads.

Louise Hentze Jørgensen, tidligere ungdomsleder i Rwanda, fortæller: »I Korskirken har vi valgt at fokusere vores missionsarbejde i og omkring Musema, fordi vi gennem missionsarbejde i Rwanda og Burundi på nærmeste hold har oplevet den dybe fattigdom og de

trange kår i Rwanda og Burundi og specifikt et stort behov for hjælp i Musema. Et samlet fokus i ét område har medført et større engagement gennem venskabet mellem vores to kirker. Den direkte kommunikation mellem Korskirken og Musema gør det muligt at have fingeren på pulsen og følge med i udviklingen.«

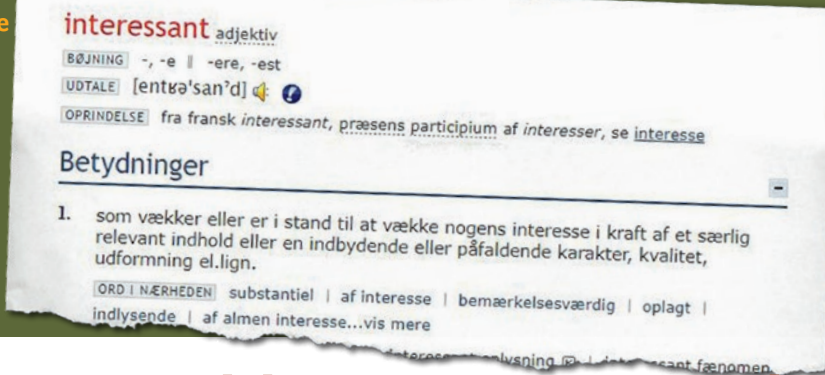
Louise fortsætter: »Det giver os et samlingspunkt på tværs af alder og interesser. Om det er til spejder, børnekirke, gudstjenesten eller i fællesskabsgruppen, så kan vi alle hjælpe i Musema. Gennem events, indsamlinger og beretninger øges engagementet i arbejdet i Musema samtidig med, at sammenholdet i Korskirken styrkes.«

Og det nytter

Tidligere Danida-chef Ole Lønsmann Poulsen har udtalt, at de små nære projekter gør en direkte forskel blandt de fattigste og er mindre ramt af korrupsion. »Samtidig ser vi, at de giver sammenhængskraft i de danske menigheder og perspektiv for vores mission«, slutter Morten Kofoed.

Læs en længere udgave af denne artikel på www.baptist.dk

» Den direkte kommunikation mellem Korskirken og
Musema gør det muligt at have fingeren på pulsen. «

Jesus er ikke interessant!

Da jeg gik i skole, var jeg god til retskrivning, men et af de ord, som jeg ikke helt kunne få styr på, var ›interessant‹ – hvor mange r'er skulle der være i det ord? Derfor har det ord og vennerne ›interesse‹ og ›interesseret‹ altid irriteret mig.

[≡] Henrik Nissen

[📷] Skærmbillede fra Den Danske Ordbog

Der er så meget interessant i medier og nyheder, som konstant forlanger vores opmærksomhed, men det bliver til hurtige kulhydrater, som lige giver hjernen en lille opvågning, og så sker der ligesom ikke mere. Vi bliver til objektive beskuerer – fjernseere uden involvering.

Det kan godt være, at noget er interessant, men er det vigtigt?

Når jeg skal lave en prædiken, kan jeg komme til at fylde den med interessante ting for at virke klog, men hvad nu hvis jeg skrottede det, og i stedet koncentrerede mig om det, som Jesus egentlig inviterer os ind i?

Jeg tror ikke, at det var Jesus' intention at fremstå som interessant eller blot at vække folks interesse. Han ville meget mere end det. Han ville udfordre, provokere deres liv og invitere dem ind i livet i Guds Rige.

Han sagde ikke til tilhørerne: ›Og så kan I tænke lidt over det. Nej! Han sagde: ›Kom og følg mig – la' mig vise dig, hvordan du er skabt til at leve!‹

Ikke et interessant liv

Det liv, som Jesus inviterer os til at leve, er ikke et interessant liv – det er et mega udfordrende, fantastisk, nærværende, livsrystende og livsbekræftende liv.

›Glæd jer med de glade, græd med de grædende‹, råber Paulus, for vi skal ikke bare se på verden omkring os. Vi skal tage del i al dens skønhed og smerte.

Det liv, som Gud har skabt os til, er ikke et liv, hvor vi skal stå objektivt beskuende. Nej, han har skabt os i sit billede til at være, som han er – nemlig vanvittigt involveret, engageret og i gang med at genoprette verden.

Hvis vi skal leve for det vigtige, må vi korsfæste det interessante.

Håber du fandt min klumme irriterende, udfordrende, provokerende – alt andet end interessant.